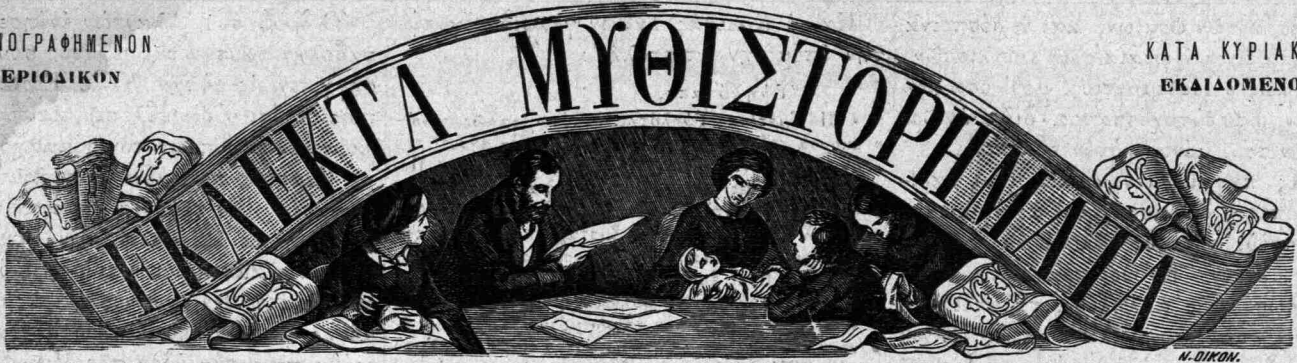

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

H. DIKON.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Βδοξ Πατητίον, ἀριθμός 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμιττα, μυθιστορία Λεῖλᾶ-Χανούμ (Συν.). — Αἱ δύο ἀδελφαί, διήγημα. — Ὁ Μάιος, εἰκὼν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, ταῖς ἑκαταεῖς 6, τῷ ἑξαεταρῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Εἰσῆλθεν εἰ, τὸν ὕγρον λίχκον, ἠρεύνησεν ἐπὶ τοῦ πτώματος, εὔρε τὴν ἐπιστολήν. [Σελ. 220]

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ὁ Δελαμούλ ἀνταπέδωκεν αὐτῷ τὰ ἴσα, περιπτυχθεὶς αὐτὸν ἐγκαρδίζω.

— Συγγνώμην, δέσποινα, εἶπεν, ἐπὶ τέλους ἀποταθεὶς πρὸς τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ, ἂν τὸ ὄνομά μου ἐτάραξεν ἐνίοτε τὰς θελκτικὰς ὑμῶν συνεντεύξεις. Ἀλλὰ, προσέθετο ῥίψκς βλέμμα ὑπεράτατου ἔρωτος πρὸς τὴν Μαργαρίτην, δὲν ἐξηρτάτο ἀπ' ἐμοῦ νὰ σὰς ἐπαινίδω ταχύτερον.

— Βλέπεις, εἶπε τότε καὶ ἡ Μαργα-

ρίτα, βλέπεις, Ἑρρικέττα, πῶς ἐκράτησα τὸν λόγον μου; Ἴδου αὐτός!

— Καὶ εἰς μόνκας τὰς παρακλήσεις τῆς κυρίας δουκίσσης ὀφείλω τὴν εὐτυχὴν ταύτην; ἠρώτησεν ὁ Δελαμούλ.

— Εἰς μόνκας τὰς παρακλήσεις τῆς, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα.

Καὶ προσέθετο :

— Δελαμούλ, σοὶ ἐπιτρέπω νὰ μὴ πιστεύσης τίποτε ἀπὸ αὐτά.

Ἐν τούτοις ὁ Κοκονάς, ὅστις εἶχε δεκάκις ἤδη ἐναγκαλισθῇ τὸν φίλον του, πορευθεὶς ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς Μαργαρίτας καὶ ἠσπάζθη τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός τῆς.

— Ὅποια εὐτυχία! εἶπεν ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ. Τώρα θὰ με εὐρίσκης ὑποφερτήν.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Θὰ σὰς εὐρίσκω, ὡς πάντοτε, ἀξιολάτρευτον. Μόνον θὰ σὰς τὸ λέγω φαιδρότερος. Ἐπεθύμουν δὲ νὰ εἶχον ἐδῶ τριακοντάδα Πολωνῶν, Σαρματῶν καὶ ἄλλων ὑπερβορείων βαρβάρων, ὅπως τοὺς ἐξαναγκάσω νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι εἰσθε ἡ βασίλισσα τῶν ὠραίων.

— Ἀ! σιγά, σιγά, Κοκονάς, εἶπεν ὁ Δελαμούλ. Καὶ ἡ δέσποινα Μαργαρίτα;

— Δὲν ἀναιρῶ ὅ,τι εἶπον, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῷ ἡμειρῶνος ὕφους. Ἡ δέσποινα Ἑρρικέττα εἶναι

ἡ βασιλίσσα τῶν ὡραίων, καὶ ἡ δέσποινα Μαργαρίτα εἶναι ἡ ὡραία τῶν βασιλισσῶν.

Καὶ ὅμως ὁ Πεδεμόντιος, μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἔλεγεν, ἦτο εὐτυχέστατος, διότι ἀνεῦρε τὸν φίλον του, μόνον αὐτὸν ἔβλεπε.

— Ἄς πηγαίνωμεν, ὡραία μου βασιλίσσα, εἶπεν ἡ δούκισσα, καὶ ἄς ἀφίσωμεν τοὺς πιστοὺς τούτους φίλους νὰ συνομιλήσωσιν ὀλίγον. Ἐχουσι πράγματα ν' ἀνακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους, τὰ ὅποια θὰ βλάπτουν τὴν συνομιλίαν μας. Εἶναι σκληρὸν δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ ὅτι εἶναι τὸ μόνον μέσον, τὸ ὅποιον δύναται νὰ θεραπεύσῃ ἐντελῶς τὸν κύριον Ἀννίβαν. Κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν αὐτήν, βασιλίσσά μου, ἀφοῦ ἔχω τὴν ἀνοησίαν νὰ ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν κακὴν κεφαλὴν, ὡς λέγει ὁ φίλος του Δελαμόλ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐψιθύρισε λόγους τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ Δελαμόλ, ὅστις καίτοι ἐπεθύμει νὰ ἐπανιδῇ τὸν φίλον του δὲν θὰ δυσχεραστεῖτο ἂν ἡ ἀγάπη τοῦ Κοκονᾶς ἦτο ἡσσον ἀπαιτητική... Ἐν τούτοις, ὁ Κοκονᾶς προσεπάθει νὰ παιδρύνῃ τὴν Ἑρρικέτταν, ὅπερ καὶ εὐκόλως κατῴρθωσεν.

Τότε αἱ δύο νεάνιδες μετέβησαν εἰς τὴν παρκακλειμένην αἰθουσαν. Οἱ δὲ δύο φίλοι ἔμειναν μόνοι.

Ὁ Δελαμόλ διηγήθη εἰς τὸν φίλον του λεπτομερῶς τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καθ' ἣν ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὸ Λουῆρον καὶ δραπετεύσει ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ τὸ μέρος ὅπερ ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν εἶχεν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἐνέδραν.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Κοκονᾶς. Αὐριοῦ ἐγὼ τοῦ τὰ ψάλλω.

— Ἡσύχασε, Κοκονᾶς, καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι ἐσήμανεν ἡ ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια καὶ ὅτι ταύτην τὴν νύκτα εἶσαι τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἄς νὰ χαθῇ αὐτὸς καὶ ἡ ὑπηρεσία του. Τώρα ὅτε σὲ εὕρον, δὲν σὲ ἀφίνω πλέον. Μένω ἐδῶ.

— Ἀλλά, δυστυχῆ, σκέψου. Δὲν εἶσαι μεθυμένος.

— Εὐτυχῶς, διότι ἂν ἤμην μεθυμένος θὰ ἐπυρπόλουν τὸ Λουῆρον.

— Ἀλλά, Ἀννίβα, ἔσο φρόνιμος. Ἐπίστρεψε ἐκεῖ κάτω. Ἡ ὑπηρεσία εἶναι πρᾶγμα ἱερὸν.

— Ἐπιστρέφεις καὶ σὺ μαζὺ μου;

— Ἀδύνατον.

— Σκέπτονται ἀκόμη νὰ σὲ φονεύσουν;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Εἶμαι πολὺ ἀσημαντος διὰ τοῦτο. Ἐκείνην τὴν νύκτα οἱ πρίγκηπες ἦσαν ἐν εὐθυμίᾳ.

— Καὶ τί κάμνεις;

— Ἐγὼ; τίποτε, περιφέρομαι καὶ διασκεδάζω.

— Ὁραῖα! Καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τὸ αὐτό.

— Τοῦλάχιστον, ζήτησε ἄδειαν.

— Ναί, ἀλλ' ὀριστικῶς.

— Τότε, γνωστοποίησε εἰς τὸν δούκα ὅτι παραιτεῖται τῆς ὑπηρεσίας του.

— Αὐτὸ εἶναι δικαιοτάτον, καὶ θὰ τοῦ γράψω.

— Θὰ γράψῃς εἰς ἕνα βασιλικὸν πρίγκηπα;

— Ναί, με μέλει πολὺ διὰ τὰς ἐθιμοτυπίας.

Καὶ ὁ Κοκονᾶς λαβὼν γραφίδα ἔγραψε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

« Ὑψηλότατε,

« Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης, ἡ τόσῃ καλῶς γινώσκουσα τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, δὲν ἀγνοεῖ τὴν συγκινητικὴν ἱστορίαν τοῦ Ὁρέστου καὶ τοῦ Πυλάδου, ὅστινες ἦσαν δύο ἥρωες διάσημοι διὰ τὰς δυστυχίας καὶ τὴν φιλίαν των. Ὁ φίλος μου Δελαμόλ δὲν εἶναι ἡσσον δυστυχὴς τοῦ Ὁρέστου καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡσσον τρυφερόκαρδος τοῦ Πυλάδου. Ἐχει ἐπὶ τοῦ παρόντος μεγάλαν ἀσχολίαν ἀπαιτούσαν τὴν βοήθειάν μου, ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἀφίσω μόνον. Τούτου δ' ἐνεκα, καὶ χωρὶς νὰ ζητήσω αὐτὴν παρὰ τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος λαμβάνω μικρὰν τινα ἀποῤῥογίαν ἀδειαν, ὣν ἀποφασισμένος νὰ προσκολληθῶ εἰς τὴν τύχην του, δι' ἣν καὶ ἂν συμβῇ. Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐννοεῖ πόσον μεγάλη εἶναι ἡ βία, ἣτις με ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας τῆς, ὅθεν καὶ δὲν ἀπελπίζομαι ὅτι θὰ τύχω συγγνώμης καὶ ἔξκαλλοῦσθαι νὰ ἦμαι μετὰ σεβασμοῦ

« τῆς Ὑμετέρας Βασιλικῆς Ὑψηλότητος;

« ταπεινότητος καὶ εὐπειθέστατος θεράπων

« ANNIBAS KOMES ΔΕ-ΚΟΚΟΝΑΣ

« ἀχώριστος φίλος τοῦ κυρίου Δελαμόλ ».

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο, ὁ Κοκονᾶς ἀνέγνωσεν αὐτὸ γεγονυῖα τῇ φωνῇ εἰς τὸν Δελαμόλ, ὅστις ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐ! τί λέγεις; εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος μὴ ἰδὼν, ἢ προσποιηθεὶς ὅτι δὲν εἶδε τὸ κίνημα τοῦτο τοῦ φίλου του.

— Λέγω ὅτι ὁ Ἀλανσῶν θὰ μᾶς χλευάσῃ.

— Τοῦτο πιστεύω, ὅτι εἶναι δι' ἡμᾶς καλλίτερον ἀπὸ τὸ νὰ μᾶς πνίξῃ.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Τὸ ἐν ἴσως δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἄλλο.

— Τόσῃ τὸ χειρότερον. Ἄς συμβῇ ὅ, τι θέλει. Ἐγὼ αὐριοῦ στέλλω τὸ γράμμα. Ἀλλά, ποῦ θὰ κοιμηθῶμεν, ἐξερχόμενοι ἀπὸ ἐδῶ;

— Εἰς τοῦ Λαουριέρου. Εἰς τὸν μικρὸν ἐκεῖνον κοιτῶνα ὅπου, ἐνθυμεῖσαι; ἤθελες νὰ με σφάξῃς πρὶν ἢ γεινώμεν Ὁρέστης καὶ Πυλάδης!

— Καλὰ. Τότε θὰ στείλω με τὸν ξενοδόχον τὸ γράμμα μου εἰς τὸ Λουῆρον.

Ἀφνης ἠγέρθη τὸ ἐπίτοιχον καὶ δύο γυναικεῖαι φωναὶ ἠρώτησαν:

— Καὶ λοιπὸν, ποῦ εἶναι ὁ Ὁρέστης καὶ ὁ Πυλάδης;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, δέσποινα! ἀπήντησεν ὁ Κοκονᾶς, ὁ Ὁρέστης καὶ ὁ Πυλάδης ἀποθνήσκουσιν ἐκ πείνης καὶ ἔρωτος.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ κύριος Λαουριέρος κατὰ τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας ἔφερε πρᾶγματι εἰς τὸ Λουῆρον τὴν πλήρη σεβασμοῦ ἐπιστολήν τοῦ κόμητος Ἀννίβα δὲ Κοκονᾶς.

ΜΕ'

ΟΡΘΩΝ

Ὁ Ἑρρικός τῆς Ναθάρρας καὶ μετὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ Ἀλανσῶν ἐγένετο ἔτι στενότερος φίλος του. Ἐκ τούτου ἡ Αἰκατερίνα ἐπέθετο ὅτι οἱ δύο ἡγεμονίδαι συνωμότουν. Ἠρώτησε περὶ τούτου τὴν Μαργαρίταν, ἀλλ' αὕτη ἦτο ἀξία τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου πᾶσαι αἱ τῆς Αἰκατερίνης ἀπόπειραι, ὑπῆρξαν ἀνευ ἀποτελέσματος. Ἀπελπισθεῖσα ἡ Φλωρεντίνη ἀπεφάσισε νὰ προσεταιρισθῇ τὸν υἱὸν τῆς Φραγκίσκου, τὸν ὅποιον ἤρξατο νὰ περιποιεῖται μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς φιλοστοργίας.

Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν ἐνόησε αὐτὴν μετὰβολὴν ταύτην τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ προσήγγισεν εἰς αὐτήν. Ὁ δὲ Ἑρρικός ἐπρόσποιετο ὅτι οὐδὲν ἔβλεπεν, καὶ ὡς ἐκ τῆς σκόπευεν ἀγρύπνως τὸν σύμμαχόν του καὶ τὸν ἀπὸ τῆς.

Ἐκαστος περιέμενε τὴν ἀρμοδίαν περὶστασιν. Ἐν τούτοις, ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἐθέρμαινε τὴν ἀτμόσφαιραν, ἀνὴρ τις κάτωχρος καὶ στηριζόμενος ἐπὶ ῥάβδου ἐξῆλθεν ἐκ τινος μικρᾶς οἰκίας κειμένης ὀπισθεν τοῦ Ὀπλοστασίου καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Μικρᾶς Μούσης.

Διελθὼν τὴν πύλην τοῦ Ἀγίου Ἀρτωνίου καὶ παρακάμψας τὰς τάφρους τῆς Βασιτίλλης, κατέλιπεν ἀριστερὰ τὸ μέγα βουλευσάριον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον τῶν Τοξοτῶν, οὗτινος ὁ θυρωρὸς τὸν ἐδέχθη μετὰ μεγάλων ὑποκλίσεων.

Οὐδεὶς ἦτο ἐν τῷ κήπῳ. Ὁ ἀγνωστος ἐκάθησεν εἰς μέρος τι ἀπόκεντρον βλέπον πρὸς τὸ βουλευσάριον. Ἀνοιχθέντος δὲ τοῦ μανδύουτου, ἐφάνησαν δύο μακρὰ πιστόλια ἐν τῇ ζώνῃ του, ἐν πλατῦ ἔγχειριδιον καὶ μακρὰ σπάθη. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ θυρωρὸς ἔφερεν αὐτῷ τωνατικὸν τι ποτόν, ὅπερ ἔθετο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνώπιόν του.

Ὁ ἀσθενὴς ἀπὸ δέκα ἡδὴ λεπτῶν ἐκάθητο ἐκεῖ ῥοφῶν τὸ ἱατρικόν του, ὅτε αἴφνης τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε φοβερὰν ἐκφρασιν. Εἶχεν ἰδεῖ ἐρχόμενον ἐκ τινος ἀτραποῦ, ἣτις νῦν ἀποτελεῖ τὴν ὁδὸν Νεαπόλεως, ἱππέα τετυλιγμένον ἐντὸς ποδήρους μανδύου, ὅστις καὶ ἔστη πλησίον τοῦ ἐκεῖ προμαχῶνος, περιμένων.

Ὁ ἀσθενὴς, ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ Μωρεβέλ, δὲν εἶχε συνέλθει ἔτι ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ὅτε νέος τις φέρων περιβολὴν ἀκολούθου ἦλθεν εἰς συνάντησιν τοῦ πρώτου ἱππέως.

Ὁ Μωρεβέλ ἐγνώρισεν ἀμφοτέρους, καὶ ἐγένετο ὄλος ὦτα καὶ ὀφθαλμούς.

— Δύνασθε νὰ ὁμιλήσετε, κύριε, εἶπεν ὁ Ὁρθων, διότι οὗτος ἦτο ὁ τὴν στολήν τοῦ ἀκολούθου φέρων, οὐδεὶς μᾶς ἀκούει.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Δεμουύ. Λάβε τὸ γράμμα τοῦτο, καὶ πῆγαινε εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας Σώθης. Ἄν ἦναι ἐκεῖ, δός το εἰς αὐτήν, ἂν δὲν ἦναι, θές αὐτὸ ὀπισθεν τοῦ κατόπτρου. ὅπου συνήθως θέτει τὰ ἰδικὰ του γράμματα ὁ βασιλεὺς. Εἴτα περιέμεινε ἐν τῷ Λουῆρῳ. Ἄν σοὶ δώσωσιν ἀπάντησιν, τὴν φέρεις εἰς τὸ μέρος τὸ ὅποιον γνωρίζεις. Ἄν δὲν σοὶ δώσωσιν, ἔλθε νὰ με εὕρῃς εἰς τὸ μέρος ὅπου μένω.

— Ἐχει καλῶς! εἶπεν ὁ Ὁρθων.

— Ἐγὼ σὲ ἀφίνω. Μὴ σπεύδῃς δέ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φθάσῃς εἰς τὸ Λουῆρον πρὸ αὐτοῦ. Πιστεύω δὲ ὅτι αὐτὸς λαμβάνει τὴν πρωίαν ταύτην μάθημα κυνηγίου πτηνῶν. Πῆγαινε καὶ παρουσιάσου μετὰ θάρρους. Τώρα εἶσαι καλὰ. Πῆγαινε νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν κυρίαν Σώθην διὰ τὰς πρὸς σὲ περιποιήσεις τῆς, ἐνόσῃ ἥσο ἀσθενής. Πῆγαινε, τέκνον, πῆγαινε.

Ὁ Μωρεβέλ ἤκραστο, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων ἀτενέας, τὴν κόμην ἀνωρθωμένην καὶ τὸ μέτωπον καθιδρὸν. Κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς ζώνης του τὸ πιστόλιον νὰ σκοπεύσῃ τὸν Δεμουύ, ἀλλ'

ἀνοικθέντος τοῦ μανδύου του, εἶχεν ἰδῆ, ὅτι ἐφευγεν ἕνας πᾶν καλλίστων θωράκων. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι ἡ σφαῖρά του ἢ θὰ ἤρθε καὶ ἐπὶ τοῦ θώρακος ἐκείνου, ἢ θὰ προσέβαλε μέρους τοῦ σώματος, ὅπου ἡ πληγὴ δὲν θὰ ἦτο θανατηφόρος, καὶ τότε ὁ Δεμουὶ εὐρωστος καὶ καλῶς ὠπλισμένος εὐκόλως θὰ κατέβαλλεν αὐτὸν πληγωμένον ὄντα καὶ ἀσθενῆ. Ὁθεν στεναῖας ἐπανέθετο τὸ πιστόλιον εἰς τὴν ζώνην του.

— Ὅποιον δυστύχημα! εἶπε νὰ μὴ δύναμαι νὰ τὸν φονεύσω ἐδῶ, χωρὶς μάρτυρας, πρὶν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ληστοῦ, εἰς τὸν ὅποιον μία δευτέρα βολὴ θὰ ἤρμοζε τόσῳ καλῶς.

Ἄλλ' αἰφνης, ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐπιστολή, ἣν ὁ Δεμουὶ εἶχε δώσει εἰς τὸν Ὁρθωνα διὰ τὴν κυρίαν Σώβην, ἦτο πολλῶ σπουδαιοτέρα τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Οὐγονόττων.

— Ἀ! εἶπεν. Ἐσώθης ἀπὸ τὰς χεῖράς μου καὶ τὴν πρωίαν ταύτην. Ἔστω. Φύγε ἐδῶθεν ὑγιής. Ἄλλ' αὐριον θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά μου, καὶ ἂν πρέπει νὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κόλασιν, ὅθεν ἐξῆλθες διὰ νὰ μὲ ἐξολοθρεύσης, ἂν δὲν προφθάσω νὰ σὲ ἐξολοθρεύσω ἐγὼ.

Ὁ Δεμουὶ καλύψας τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ μανδύου του, ἀπεμακρύνθη δρομαίως κατευθυνθεὶς πρὸς τὰ τέλματα τοῦ Τέμπλου. Ὁ δὲ Ὁρθων ἠκολούθησε τὰς τάφρους, κατευθυνθεὶς πρὸς τὸν ποταμόν.

Τότε ὁ Μωρεβὲλ ἐγερεῖται ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν του, διέταξε νὰ ἐπιστάξωσι τὸν ἵππον του, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀσθένειαν καὶ τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχε νὰ ἰδῇ αὐτὴς ἀνοικομένης τὰς πληγὰς του, ἔδραμε καλπάζων εἰς τὸ Λουδρον.

Μετὰ πέντε λεπτά, ἡ Αἰκατερίνα εἰξευρε πᾶν ὅτι συνέβη, καὶ ὁ Μωρεβὲλ ἔλαβε τὰ χίλια χρυσὰ σκόδρα, ἅτινα εἶχον ὑποσχεθῇ εἰς αὐτὸν διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— ὦ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἡ ἀπατώμαι, ἡ αὐτὸς ὁ Δεμουὶ εἶναι ἡ μέλαινα κηλὶς, τὴν ὁποίαν ὁ Ρενὲ παρετήρησεν εἰς τὸ ὠροσκόπιον τοῦ κατηραμένου ἐκείνου Βεαρνού.

Μετ' οὗ πολὺ εἰσῆλθε καὶ ὁ Ὁρθων εἰς τὸ Λουδρον καὶ παρρησίᾳ, ὡς εἶχε συστήσει αὐτῷ ὁ Δεμουὶ, ἀνῆλθεν εἰς τὰ δώματα τῆς κυρίας Σώβης.

Ἡ Δαριόλη ἦτο μόνη ἐκεῖ. Τὴν Σώβην εἶχε προσκαλέσει ἡ Αἰκατερίνα ὅπως ἀντιγράψῃ σπουδαίας τινὰς ἐπιστολάς.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ὁρθων, θὰ περιμεῖνω.

Καὶ ἐποφελούμενος τὴν οἰκειότητα, ἣν εἶχεν, ὁ νέος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Βαρώνης καὶ ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι ἦτο μόνος, ἔθετο τὴν ἐπιστολὴν ὀπισθεν τοῦ κατόπτρου.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀπεμάκρυνε τὴν χεῖρά του, εἰσῆλθεν ἡ Αἰκατερίνα.

Ὁ Ὁρθων ὠχρίασε, διότι ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὸ βλέμμα τῆς Αἰκατερίνας στραφέν ἀμέσως πρὸς τὸ κατόπτρον.

— Τί κάμνεις ἐδῶ, μικρὴ; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα. Μὴ ζητῆς τὴν κυρίαν Σώβην;

— Ναί, δέσποινα. Εἶναι πολλὸς καιρὸς

ἀφοῦ δὲν τὴν εἶδον, καὶ ἂν ἐβράδυνα ἀκόμη νὰ ἔλθω ὅπως τὴν εὐχαριστήσω, ἐφοβήθη μὴ ἐκληφθῶ ὡς ἀχάριστος.

— Καὶ τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ, αὐτὴν τὴν ἀγαπητὴν Καρλότταν;

— Ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας.

— Εἶσαι πιστός, ὡς λέγουσι;

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸ εἶναι φυσικώτατον, ὅταν μάθῃ ὅτι ἡ κυρία Σώβη μὲ περιποιήθη ὅσον δὲν ἤξιζα, ἐνῶ ἤμην ἀπλοῦς ὑπηρέτης.

— Καὶ εἰς ποῖαν περίστασιν; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα προσποιουμένη ἄγνοιν.

— Ὅτε ἐπληρώθην.

— ὦ! πτωχὸν παιδίον! καὶ ἐπληρώθης;

— Ναί, δέσποινα.

— Καὶ πότε;

— Τὴν νύκτα καθ' ἣν ἦλθον νὰ συλλάβωσι τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Ἐφοβήθη πολλὸ ἰδὼν τοὺς στρατιώτας καὶ ἤρχισα νὰ φωνάζω, ὅτε εἰς αὐτῶν μὲ ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπεσα ἀνάσθητος.

— Πτωχὸν παιδίον! Καὶ τώρα εἶσαι καλὰ;

— Ναί, δέσποινα.

— Καὶ τώρα ζητεῖς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας διὰ νὰ σὲ λάβῃ πάλιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου;

— Ὁχι, δέσποινα. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, μαθὼν ὅτι ἐτόλμησα νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος μὲ ἐδίωξε ἀνοικτιρμόνως.

— Ἀλήθεια; Τότε ἀναλαμβάνω ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλά, ἂν περιμένῃς ἐδῶ τὴν κυρίαν Σώβην, θὰ περιμένῃς ματαίως, διότι ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Καὶ φοβουμένη μὴ ὁ Ὁρθων δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ θέσῃ τὴν ἐπιστολὴν ὀπισθεν τοῦ κατόπτρου, ἡ Αἰκατερίνα εἰσῆλθεν εἰς τὸ τιμῶνιον τῆς Σώβης, ὅπως ἀφίση ἐλεύθερον τὸν νέον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς του.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Ὁρθων, ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀφίξιν τῆς βασιλομήτορος, ἐσκέπτετο μὴ αὕτη ὑπέκρυπτεν ἐνέδραν κατὰ τοῦ κυρίου του, ἤκουσεν αἰφνης τρεῖς κτύπους εἰς τὴν ὀροφὴν. Τοιοῦτο δὲ ἦτο τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου, ὅπερ αὐτὸς ὤφειλε νὰ δίδῃ εἰς τὸν κύριόν του, ὅτε ὁ Ἐρρίκος ἦτο εἰς τῆς κυρίας Σώβης καὶ ὁ νέος ἠγγρύπναι ἐπ' αὐτοῦ.

Τοὺς τρεῖς ἐκείνους κτύπους ἀκούσας ὁ Ὁρθων ἀνεσκίρτησεν. Ἐνόησεν ὅτι τὸ σημεῖον ἦτο δι' αὐτὸν καὶ ὅτι ἀνῆγγελε κίνδυνον. Ἐδραμε λοιπὸν εἰς τὸν καθρέπτην καὶ ἀπέσυρε τὴν ἐπιστολὴν.

Ἡ Αἰκατερίνα παρετήρει πάσας τὰς κινήσεις του διὰ τινος ὁπῆς τοῦ παραπετάσματος. Τὸν εἶδεν ὀρμήσαντα πρὸς τὸ κατόπτρον, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ἂν ἔθετο ἢ ἂν ἀπέσυρε τὴν ἐπιστολὴν.

— Καὶ διατί, ἐψιθύρισεν ἡ ἀνυπόμονος Φλωρεντίνη, δὲν ἀναχωρεῖ;

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα μειδιδῶσα.

— Ἀκόμη ἐδῶ, μικρὴ μου; εἶπεν. Τί περιμένεις; Δὲν σοι εἶπον ὅτι ἐγὼ ἀναδέχομαι τὴν φροντίδα νὰ σὲ τοποθετήσω;

Ὅταν ἐγὼ σοὶ λέγω τι, ἀμφιβάλλεις; — ὦ, δέσποινα! ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ! ἀπήντησεν ὁ Ὁρθων.

Καὶ τὸ παιδίον πλησιάζων εἰς τὴν βασιλισσαν, ἐγονυπέτησεν, ἠσπάσθη τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός της, καὶ ἐγερεθὲν ἐξῆλθε δρομαίως.

Ἐξελθὼν εἶδεν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν περιμένοντα τὴν Αἰκατερίναν. Τοῦτο ἐνίσχυσε τὰς ὑπονοίας του.

Ἡ Αἰκατερίνα, μόλις εἶδεν ἐξελθόντα τὸν Ὁρθωνα, ὤρμησεν εἰς τὸ κατόπτρον. Ἀλλὰ μάτην ἠρεύνησεν. Οὐδὲν εὔρεν. Καὶ ὅμως ἦτο βεβαία ὅτι εἶδε τὸ παιδίον πλησιάζων εἰς αὐτό. Λοιπὸν ἀπέσυρε τὴν ἐπιστολὴν. Ἡ εἰμαρμένη καθίστα τὸς ἀντιπάλους τῆς ἐπιτηδεύουσας ὡς αὐτὴν. Τὸ παιδίον καθίστατο ἀνὴρ, μόλις ἔμελλε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ.

Ἀνεκίνησε, παρετήρησεν, ἠρεύνησεν... οὐδέν.

— ὦ! ὁ δυστυχὴς! ἀνέκραξεν. Καὶ ὅμως δὲν ἤθελα νὰ τὸν βλάψω. Ἀλλὰ ἀποσύρας τὴν ἐπιστολὴν προκαλεῖ τὴν συμφορὰν του. Ποῦ εἰσθε, κύριε Νανσύ; Ἐ! κύριε Νανσύ!

Ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν ἔδραμεν.

— Ἰδοὺ ἐγὼ, δέσποινα. Τί ἐπιθυμεῖ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης;

— Εἰσθε εἰς τὸν ἀντιθαλάμον;

— Ναί, δέσποινα.

— Εἶδετε νέον τινά, ἐν παιδίον, νὰ ἐξέλθῃ;

— Ταύτην τὴν στιγμὴν.

— Εἶναι μακράν;

— Μόλις εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος.

— Ἀνακαλέσατέ τον.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Ὁρθων. Ἄν ἀρνηθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ, φέρετέ μοι αὐτὸν διὰ τῆς βίας. Ἄν ὅμως δὲν ἀντισταθῇ, μὴ τὸν τρομάξετε. Ἐχὼ ἀνάγκην νὰ τῷ ὁμιλήσω ἀμέσως.

Ὁ λοχαγὸς ἐξῆλθε δρομαίως.

Ὁ Ὁρθων, μόλις εἶχε φθάσει πράγματι εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος. Κατήρχετο βραδέως, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μὴ ἤθελε συναντήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας ἢ τὴν κυρίαν Σώβην.

Ἀκούσας νὰ ἀνακαλῶσιν αὐτόν, ἀνεσκίρτησε. Ἄλλ' ἐνόησας ὅτι, ἂν ἐφευγεν θὰ ἦτο χειρότερον, ἔστη εἰπών:

— Ποῖος μὲ φωνάζει;

— Ἐγὼ, ὁ Νανσύ, ἀπήντησεν ὁ λοχαγὸς κατερχόμενος δρομαίως.

— Ἀλλὰ βιάζομαι, εἶπεν ὁ Ὁρθων.

— Ἐκ μέρους τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς βασιλομήτορος, εἶπεν ὁ Νανσύ φθάσας αὐτόν.

Τὸ παιδίον ἀπέμαξε τὸν ἰδρώτα, ὅστις ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ ἀνέβη.

Ὁ λοχαγὸς ἠκολούθει ὀπισθεν.

Κατ' ἀρχὰς ἡ Αἰκατερίνα ἐσκέφθη νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολὴν διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ μετενόησε, διότι ἐφοβήθη μὴ ἤθελε μάθῃ τι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καὶ τότε ἡ εὐκαιρία ἀπώλετο.

Ὁθεν μετέβαλε γνώμην.

— Δέσποινα! εἶπεν ὁ Ὁρθων εἰσελθὼν.

μοὶ ἐκάμετε τὴν τιμὴν νὰ μὲ προσκλήσετε. Εἰς τί δύναμαι νὰ ὑπηρετήσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα;

— Σὲ προσεκάλεσα, παιδίον, εἶπεν αὐτῷ μετὰ μεγίστης προσηνείας, διότι μοὶ ἀρέσκεις. Ἐπειδὴ δὲ σοὶ ὑπεσχέθην νὰ ἀσχοληθῶ περὶ τῆς τύχης σου, θέλω νὰ παρακατοποιήσω τὸ ταχύτερον τὴν ὑπόσχεσίν μου. Μὰς κατηγοροῦσιν ἡμᾶς τοὺς βασιλεῖς, ὅτι εἴμεθα ἐπιλήσμονες. "Οχι, δὲν εἶναι ἡ καρδιά μας, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά μας συμπαράσφεται ὑπὸ τῶν γεγονότων. Ἐνθυμήθην ὅτι οἱ βασιλεῖς κρατοῦσιν εἰς τὰς χεῖράς των τὴν τύχην τῶν θνητῶν, καὶ σὲ προσεκάλεσα. Ἐλα, τέκνον μου, ἀκολούθησέ με.

Ὁ Νανσύ, ὅστις ἐξελάμβανεν ὡς σπουδαίαν τὴν σκηνὴν ταύτην, ἐξεπλήσσετο βλέπων τὴν τοιαύτην τῆς Αἰκατερίνας εὐαισθησίαν.

— Εἰξέυρεις νὰ ἱππεύης, μικρέ; Ἡρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ναί, δέσποινα.

— Ἐλα λοιπὸν εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, θὰ σοὶ δώσω παραγγελίαν τινὰ νὰ φέρῃς εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

— Εἰμι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Εἰπέτε νὰ ἐτοιμάσωσιν δι' αὐτὸν ἓνα ἵππον, Νανσύ.

Ὁ Νανσύ ἐγένετο ἄφροντος.

— Πηγαίνωμεν, μικρέ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

Καὶ ἐπροπορεύθη, ἀκολουθοῦντος τοῦ Ὁρθωνος.

Ἡ βασιλομήτωρ κατῆλθεν ἐν πάτωμα, διῆλθε τὸν διάδρομον, ἐνθα ἦσαν τὰ δώματα τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν, ἔφθασεν εἰς τὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα, κατῆλθεν ἐν ἑτὶ πάτωμα, ἠνέφξε θύραν τινὰ φέρουσαν εἰς κυκλοειδῆ στοάν, ἥς μόνον αὕτη καὶ ὁ βασιλεὺς εἶχον τὴν κλειδα, εἰσήγαγεν εἰς αὐτὴν τὸν Ὁρθων, καὶ εἰσελθούσα κατόπιν τοῦ ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν. Ἡ στοὰ αὕτη περιέκυκλου διήκων προμαχῶνος μέρος τῶν δωματίων τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλομήτορος. Ἡ τοῦ ἄσπυλον ἐν περιπτώσει κινδύνου.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔκαμε βήματά τινὰ ἐν τῷ σκοτεινῷ ἐκείνῳ διαδρόμῳ, καὶ ὁ Ὁρθων τὴν ἠκολούθει.

Αἰφνης ἡ Αἰκατερίνα ἐστράφη. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦτο σκυθρωπὸν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, στρόγγυλοι ὡς οἱ τῆς γαλῆς ἢ τοῦ πάνθηρος, ἐφάνιντο ἐξακοντίζοντες ἀστραπὰς ἐν τῷ σκότει.

— Στάσου! εἶπεν.

Ὁ Ὁρθων ἐφρίκισσε. Ῥίγος θανάτου διέτρεξε τὸ σῶμά του. Τὸ βλέμμα τῆς Αἰκατερίνας ἦτο ὀξύ καὶ εἰσέδυνε ὡς ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν του.

Ὁ Ὁρθων ὠπισθοχώρησε καὶ ἐστηρίχθη τρέμων ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Ποῦ εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἐμελλες νὰ δώσῃς εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας;

— Ἡ ἐπιστολὴ; ἐφέλλισεν ὁ Ὁρθων.

— Ναί· καὶ τὴν ὁποίαν ἐμελλες ἐν ἀπουσίᾳ σου νὰ θέσῃς ὀπισθεν τοῦ καθρέπτου;

— Ἐγώ, δέσποινα; Ἄγνοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῇτε.

— Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωκεν ὁ Δεμουύ, πρὸ μιᾶς ὥρας, ὀπισθεν τοῦ κήπου τῶν Τζοτῶν.

— Δὲν ἔχω ἐπιστολὴν. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀπατάται.

— Ψευδεσαι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Δός μοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ φυλάττω ὅσα σοὶ ὑπεσχέθην.

— Τί, δέσποινα;

— Σὲ κάμνω πλούσιον.

— Δὲν ἔχω ἐπιστολὴν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἤρξατο τρίζουσα τοὺς ὀδόντας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μειδιάσασα, εἶπεν:

— Δός μοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ σοὶ δίδω χίλιζ χρυσοῦ σκοῦδα.

— Δὲν ἔχω ἐπιστολὴν, δέσποινα.

— Δύο χιλιάδες σκοῦδα.

— Ἀδύνατον. Ποῖαν ἐπιστολὴν νὰ σὰς δώσω, ἀφοῦ δὲν ἔχω καμμίαν;

— Δέκα χιλιάδας σκοῦδα.

Ὁ Ὁρθων, βλέπων τὴν ὀργὴν τῆς Αἰκατερίνας αὐξάνουσαν, ἐσκέφθη ὅτι καταπίνων τὴν ἐπιστολὴν ἠδύνατο μόνον νὰ σώσῃ τὸν κύριόν του Ὅθεν ἔφερε τὴν χεῖρά του τὸ θυλάκιόν του. Ἡ Αἰκατερίνα, μαντεύσασα τὴν σκέψιν του, ἐκράτησε τὴν χεῖρά του.

— Εὐγε, παιδίον! εἶπε γελῶσα. Εἶσαι πιστόν. Ὅταν οἱ βασιλεῖς θέλωσι νὰ λάβωσι τινὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, εἶναι καλὸν νὰ βεβαιοῦνται πρῶτον ἂν εἶναι ἀφωσιωμένος. Τώρα δύναμαι νὰ βασιθεῶ ἐπὶ σοῦ. Ἰδοὺ τὸ βαλάντιόν μου. Λάβε το ὡς πρώτην ἀμοιβήν. Πήγαινε, δός τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κύριόν σου καὶ εἰπέ αὐτῷ ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον σὲ παραλαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου. Πήγαινε, δύνασαι νὰ ἐξέλθῃς μόνος ἀπὸ τὴν θύραν, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθομεν. Ἀνοίγει ἐνδοθεν.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα, θεῖσα τὸ βαλάντιον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νέου, ἐπροχώρησέ τινὰ βήματι καὶ ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἐν τούτοις ὁ νέος ἔμενε ὀρθος καὶ διστάζων, μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ κίνδυνος εἶχε παρέλθει.

— Ἐμπρός! μὴ τρέμης, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Δὲν σοὶ εἶπον ὅτι εἶσαι ἐλεύθερος ν' ἀναχωρήσῃς, καὶ ὅτι ἂν θέλῃς νὰ ἐπανέλθῃς ἡ τύχη σου εἶναι ἐξησφαλισμένη;

— Εὐχαριστῶ, δέσποινα! εἶπεν ὁ Ὁρθων. Λοιπὸν μὲ συγχωρεῖτε;

— Κἄτι περισσότερον, σὲ ἀνταμειβῶ. Εἶσαι καλὸς διὰ νὰ φέρῃς ἐρωτικὰ γράμματα. Ἀλλὰ λησμονεῖς ὅτι ὁ κύριός σου σὲ περιμένει.

— Ἀ! εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ νέος καὶ ὤρμησεν πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε τρία βήματα, τὸ δάπεδον ἠνεώχθη ὑπὸ τοὺς ποδὰς του καὶ ὁ δυστυχὴς ἐκτείνας τὰς χεῖρας καὶ ῥῆξας φοβερὰν κραυγὴν ἐβυθίσθη εἰς τὰς κατακόμβας τοῦ Λούδρου, ὧν ἡ Αἰκατερίνα εἶχεν ὠθήσει τὸ ἐλατήριο.

— Ἀ! εἶπεν αὕτη, ἕνεκα τῆς ἐπιμονῆς αὐτοῦ τοῦ κατεργάρου, εἰμαι ἠναγκασμένη νὰ καταβῶ ἕκατον πεντήκοντα βαθμίδας.

Καὶ εἰσελθούσα εἰς τὰ δώματά της, ἡ

ναψὲ κλεπτοφάνηρον, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον, ἐπανεθέτο τὸ ἐλατήριο, ἠνέφξε καταπακτὴν τινὰ, κατῆλθε τὴν ὑπ' αὐτὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα, καὶ ἔφθασεν εἰς στήλην τινὰ θύραν, ἣν ἀνοίξασα εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατακόμβην.

Ἐκεῖ, συντετριμμένος, καθημαγμένος, ἀλλ' ἀσπαίρων ἔτι, ἐκτετο ὁ δυστυχὴς Ὁρθων.

Ὅπισθεν δὲ τοῦ τοίχου ἠκούετο ῥέων ὁ Σηκουάνας.

Ἡ Αἰκατερίνα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὑγρὸν ἐκεῖνον λάκκον, ἠρεύνησεν ἐπὶ τοῦ πτώματος, εὔρε τὴν ἐπιστολὴν, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο αὕτη ἣν ἐζήτηι, ὥθησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ πῶμα, ἔθετο τὸν δάκτυλον ἐπὶ τινος ἐλατηρίου, ὁ πυθμὴν τοῦ λάκκου ἠνεώχθη καὶ τὸ πῶμα προκρυβέν ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βάρους ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν.

Εἶτα ἐπανακλείσασα τὴν θύραν, ἀνῆλθε καὶ κλεισθεῖσα ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τῆς ἀνέγνω τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν:

« Τὴν νύκτα ταύτην κατὰ τὴν δεκάτην, ὁδὸς Ξηροῦ Δένδρου, ξενοδοχεῖον τοῦ Ὁραίου Ἀστέρος. Ἄν ἔρχεσθε, μὴ ἀπαντήσετε, ἂν δὲν ἔρχεσθε, εἰπέτε ΟΧΙ εἰς τὸν κομιστήν. »

ΔΕΜΟΥΓ ΔΕΣΑΙΜΦΑΛ

Ἀναγινώσκουσα τὰς γραμμὰς ταύτας, ἡ Αἰκατερίνα ἐμειδία. Ἐσκέπτετο τὴν νίκην, ἣν θὰ κατήγαγε, καὶ ἐλησμονεῖ ἀντὶ ποίας τιμῆς ἠγόραζε τὴν νίκην ταύτην. Ἀλλὰ, καὶ τί ἦτο ὁ Ὁρθων; καρδιά ἀφωσιωμένη, παιδίον ὠραῖον... αὐτὸ μόνον.

Τοῦτο δέ, ὡς ἕκαστος ἐννοεῖ εὐκόλως, δὲν ἠδύνατο νὰ βαρύνῃ ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς πλάστιγγος, ἐφ' ἧς ζυγίζονται αἱ τύχαι τῶν Κρατῶν.

Ἡ Αἰκατερίνα, ἀναγνοῦσα τὴν ἐπιστολὴν, ἀνῆλθε δρομαίως καὶ ἔθετο αὐτὴν ὀπισθεν τοῦ κατόπτρου τῆς Σώθης. Κατερχομένη δὲ συνήντησεν εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ διαδρόμου τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν.

— Δέσποινα! εἶπεν ὁ Νανσύ, κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὁ ἵππος εἶναι ἕτοιμος.

— Ἀγαπητέ μοι βαρύνε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ὁ ἵππος εἶναι ἀνωφελής. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶναι πολὺ ἀνόητον, ὥστε νὰ ἀναθέσω εἰς αὐτὸ ὅ,τι ἤθελον πρῖν. Τὸ ἐξέλαβον ὡς θεράποντα καὶ ἦτο ἱπποκόμος. Ἐδωκα εἰς αὐτὸ ὀλίγα χρήματα καὶ τὸ ἀπέπεμψα διὰ τῆς μικρᾶς θύρας.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Νανσύ, ἡ παραγγελία;

— Ποία παραγγελία;

— Τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ εἰς Ἅγιον Γερμανόν. Ἐπιθυμῇ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ τὴν ἐκτελέσω ἐγώ, ἢ νὰ στείλω τινὰ τῶν ἀνθρώπων μου;

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ὑμεῖς καὶ οἱ ἀνθρώποι σας ἔχετε ταύτην τὴν νύκτα ἄλλην ἐργασίαν.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ δώματά της, ἐλπίζουσα ὅτι τὴν νύκτα ἐκεῖνην θὰ εἶχεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν τύχην τοῦ κατηραμένου βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

ΜΣΤ'

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ « ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ »

Δύο ὥρας μετὰ τὴν σκηνὴν, ἣν διηγῆθημεν, καὶ ἦτις οὐδ' ἔχνος εἶχεν ἀφίσει ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Αἰκατερίνας, ἡ

αυρία Σώβη. Ήλεώσασα πῆν παρὰ τῇ βασιλομήτορι ἑφ' αἰάαν της, ἀνέβη εἰς τὰ δώματα τῆς, ἐνθα ὕπισθεν αὐτῆς εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἑρρῖκος, ὅστις μαθὼν παρὰ τῆς Δαριόλης ὅτι εἶχεν ἔλθει ὁ Ὀρθων ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῇ, ὡς καὶ προηγουμένως εἴπομεν, περιεῖχε τὰς ἐπομένους λέξεις:

«Τὴν νύκτα ταύτην, κατὰ τὴν δεκάτην, ὁδὸς «Ἐληρου Διάνρου», Ξενοδοχεῖον τοῦ «Θραίου Ἀστέρου». Ἄν ἔρξῃς, μὴν ἀπαντήσῃς, ἂν δὲν ἔρξῃς, εἰπέτε ὅχι εἰς τὸν κοιμητήν.»

Ἡ ὑπογραφή ὅμως δὲν ὑπῆρχε.

— Ὁ Ἑρρῖκος θὰ μεταβῇ ἀφ' αὐτῆς, εἶχε σκεφθῇ ἡ Αἰκατερίνα, διότι καὶ ἂν ἤθελε νὰ μὴ μεταβῇ δὲν θὰ εὕρη τὸν κοιμητήν καὶ εἰπῇ αὐτῷ ὅτι.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἠπατήθη. Ὁ Ἑρρῖκος ἠρώτησε περὶ τοῦ Ὀρθωνος, καὶ ἡ Δαριόλη εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἐξῆλθε μετὰ τῆς βασιλομήτορος. Εὐρὼν ὅμως τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν θέσιν της καὶ γινώσκων ὅτι τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο παιδίον ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν προδώσῃ, οὐδεμίαν συνέλαβεν ὑποψίαν.

Ἐδείπνησε κατὰ τὸ σῶνθηες μετὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις τὸν ἐχλεύασεν ἀρκετὰ ἐπὶ τῇ ἀδεξιότητί του εἰς τὸ κυνήγιον τῶν πτηνῶν, ἣν εἶχε δεῖξει κατὰ τὴν πρωΐαν ἐκεῖνην.

Ὁ Ἑρρῖκος ἐδικαιολογήθη εἰπὼν ὅτι ὢν ὀρεῖνός, δὲν ἦτο ἐξησκημένος, ἀλλ' ὕπεσχέθη ὅτι θὰ καταγείνη καὶ εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ κυνηγίου.

Ἡ Αἰκατερίνα ὑπῆρξε θελκτικωτάτη. Ἐγερθεῖσα ἐκ τῆς τραπέζης, παρεκάλεσε τὴν Μαργαρίταν νὰ τὴν συντροφεύσῃ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην.

Τὴν ὀγδόην, ὁ Ἑρρῖκος, παραλαβὼν δύο τῶν εὐπατριδῶν του, ἐξῆλθε διὰ τῆς πύλης τοῦ ἁγίου Ὀνωρίου, ἔκαμε μακρὰν περιστροφὴν, εἰσῆλθε διὰ τοῦ πύργου τοῦ Βοά, διῆλθε τὸν Σηκουάνα ἐπὶ τῆς σχεδίας τῆς Νέσλης, ἀνῆλθεν ἄχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ ἁγίου Ἰκώβου, καὶ ἐκεῖ ἀπέλυσε τοὺς εὐπατρίδας του, ὥσπερ ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Mathurins εἶδε περιμένοντα ἔφιππὸν τινα περιτετυλιγμένον ἐν τῷ μαγδύᾳ του, πρὸς ὃν καὶ ἐπλησίασε.

— Μάντη! εἶπεν ὁ ἔφιππος.

— Πῶ! ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

[Ἡ παραρτήματα]

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγουμένου φύλλον).

Οἱ κανονοβολισμοὶ τοῦ ὀπλοστασίου (Τὸπ-Χανέ) ἠκούσθησαν, ἐνῶ συγχρόνως ἐπυροβόλουν καὶ τὰ ἐν τῷ λιμένι ἠγκυροβολημένα πλοῖα. Ὁ ἥλιος μόλις εἶχεν ἀνατεῖλει ἐπὶ τοῦ Ἀσιατικοῦ ὀρίζοντος, τὴν δ' ἔγερσιν αὐτοῦ ἐχαίρειζον οὕτω.

Τόσον ἀκριβῆς, ὅσον ὁ ἀστὴρ, ὃν παριστᾷ ἐν τῇ χώρᾳ του, ὁ σουλτάνος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἐν Βεϊλέρ-Βένη παλατίου του διὰ

λαμπροῦ καϊκίου, πέντε καὶ εἴκοσι ζευγῶν κωπίων, ἀκολουθουμένων ὑπὸ ἐτέρων ἐκατὸν καϊκίων, ἐλαφρῶν ἀκατιῶν ὀλοχρύσων, ἅτινα διήγειρον κύματα χρυσοῦμενα καὶ αὐτὰ ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ ἐκπέμποντα μυριάδας σπινθήρων.

Ὅτε ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐφθασεν εἰς τὸ ἀρχαῖον τοῦ Βυζαντίου ἀνάκτορον, ἐξῆλθε τοῦ καϊκίου ἵνα ἀναβῇ ἐπὶ ἐξαισίῳ Ἀρκαβικοῦ ἵππου λεωκοφίου καὶ στικτοῦ, οὕτως τὰ ἐξ ἰόχρου μεταξὺ καὶ χρυσοῦ φάλαρα ἀνεδείκνυν ἔτι μᾶλλον τὴν κομψὴν κεφαλὴν του. Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ἦτο τέλειος ἱππεὺς ὡς πάντες οἱ Ὀθωμανοί, ἡγοῦντο δ' αὐτοῦ οἱ καθάσινες καὶ ἱπποκόμοι του μετὰ χρυσοπαρύφους στολὰς, εἶποντο δὲ τούτοις οἱ Κιρκάσιοι ἀξιοματικροῦ του μετὰ τὴν ἐνδυμασίαν των, φέροντες κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐξ ἀρνακίδος, θώρακα ἐρυθρόν, ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἐν ἀντιθέσει τῶν στενῶν ἐκ λευκοῦ δέρματος περισκελίδων. Ὅτε ἐφάνη ὁ πρῶτος πεζὺς καθάσιν, ὅστις ἡγήτο τῆς πομπῆς, ἡ μουσικὴ τοῦ ἐν Σουλτάν - Ἀχμέτ ἐστρατοπεδευμένου συντάγματος ἐμελψε τὸν ὕμνον τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ὕμνον μεγαλουργεῖν καὶ λυπηρόν ὡς πένθιμον ἐμβατήριον.

Τότε τὸ πλῆθος συνωστίσθη μετὰ ἀπληστον περιεργίαν πρὸς τὴν διάβασιν τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἐκ τῆς πύλης τοῦ παλαιοῦ σεραῖον. ὅθεν ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ σουλτάνος, εἰς τὴν τοῦ τζαμίου ἦτο τεταγμένη σειρὰ στρατιωτῶν, ἐχόντων ὀπισθεν φραγμὸν ἀνθρώπων τοσοῦτον πυκνόν, ὥστε καὶ μονόλεπτον ἂν ἔρριπτε τις ἐπ' αὐτοῦ, δὲν ἤθελε πέσει εἰς τὴν γῆν.

Παιανίζουσης τῆς μουσικῆς, τὸ πρῶτον σοβαρῶς καὶ βραδέως, ἐξετίλιστο βαθμηδὸν ἡ συνοδία πρῶτον οἱ καθάσινες, ὡς ἦδη εἴπομεν, οἱ δὲ Κιρκάσιοι ἀξιοματικοὶ εἶποντο κατῆμενοι ἐπὶ ἵππων μακρῶν ὡς ὁ ἄδης, εἶτα δὲ οἱ διαγγελεῖς, φέροντες τὴν πλουσίαν χρυσοκέντητον στολὴν των. Ἐν ἀποστάσει δέκα περίπου μέτρων ἦτο ὁ σουλτάνος μόνος, ὅπως χωρισμένος ἐκ τῆς συνοδίας του, προχωρῶν μετὰ τὸ βραδύ βῆμα τοῦ ὠραίου ἵππου του... Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐφόρει τὴν σφολὴν του, κεκοσμημένην ὑπὸ πλῆθους παρυσήμων, μετὰ μαγδύαν ποδήρη πορφυροῦν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐρυθροφαιοῦ φαισίου του ἔλαμπε περὶ τοῦ ἀδάμαντος ὀλλήτος. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρόν καὶ γαλήνιον ἡ ὄψις του ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, οἷτινες ἐστρέφοντο περιφρονητικῶς ἐπὶ τοῦ προσδραμόντος πλῆθους ἵνα χαιρετίσῃ αὐτόν, ἔμμενεν ἔτι φλοῖς ἡμισβεσμένη ἐκ τῶν ὀργίων, ἅτινα εἶχον προηγηθῇ τῆς ἀγίας ἐκεῖνης ἡμέρας. Ἐν τούτοις τὸ χεῖλος του ἦτο ὑπερήφανον εἰρωνικὸν δὲ μειδίαμα συνέστελλεν αὐτό, ἡ δὲ χεὶρ αὐτοῦ ἐφαίνετο σταθερά, συγκαταστὰς τοὺς χαλινούς τοῦ ὀρμητικοῦ κέλητός του. Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἦτο ζῶσα ἐνσάρκωσις τοῦ βρυθθέντος παδισάχ, ὅστις ἀπαξιοῖ ν' ἀποκρίνηται καὶ εἰς τὸ σέβας καὶ τὴν λατρίαν, ἣν ἀφειδῶς προσφέρουσιν αὐτῷ οἱ ὑπάκοοι του.

Μόλις ὁ σουλτάνος ἐφάνη ὑπὸ τὴν πύλιν τοῦ παλαιοῦ σεραγίου καὶ κραυγὴ μυριάκις ἐπαναληφθεῖσα, ἠκούσθη ἐπὶ τῆς πληθούσης πλατείας Γλασσαῖν Παδισάχ! — Ζήτω ὁ βασιλεὺς! Αἱ γυναῖκες ἐπέσειον τὰ ῥινόμακτρα των εἰς τὸν ἀέρα, οἱ Ὀσμανλίδες ἐποιοῦν τὰ ἐδαφιαῖα τεμενάχια των, οἱ Εὐρωπαῖοι ἀφῆρουν τοὺς πέλους των, οἱ δὲ στρατιῶται ἐπαρουσίαζον ὅπλα.

Ὁ Ἀβδούλ διῆλθεν ἀπαθῶς τὴν ἀνευφημοῦσαν αὐτὸν παλῖρροισαν ἐκείνην, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγενεῖν ἀφαντος ὑπὸ τὰ πρόθυρα τοῦ τζαμίου.

Ἀμαζᾷ τις, βραδύνας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν, δὲν κατῴρθησε νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ πλῆθους, αἱ δὲ χανοῦμισσαι, αἵτινες ἐκάθηντο ἐν αὐτῇ κομψότατα ἐνδεδυμένοι, ἐλυποῦντο διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, ἥτις τὰς ἐκώλυσε τοῦ νὰ ἴδωσι τὸν σουλτάνον.

— Πόσον λυποῦμαι ὅτι ἐφθασα τόσον ἀργά! ἔλεγε νεανὶς τις εἰς τὸ ἔνδον τοῦ ὀπισθεν θόλου (κουππὲ) πόσον ἐπεθύμουν νὰ χαιρετίσω τὸν σουλτάνον!

— Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃς τόσην ὥραν διὰ τὴν τουαλέτταν σου, Γκιουλ-Χανούμ, εἶπε γραῖα τις καθημένη ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου μετὰ τινος δούλης—μὰ σοῦ, χρειάστηκε τόση ὥρα γιὰ νὰ καρφώσῃς τὸ ριασμάκι σου, μιὰ πλέτα ἀπὸ 'δῶ, μιὰ ἀπὸ 'κεῖ, ὥστε πού ἐχάσαμε τὸ σεργιάνι τοῦ νὰ 'δούμε τὸν βασιλεῖά μας... Μπα! τὸν βλέπομε 'ς τὸ Κουρμπάρ μπαϊραμί!

— Ὡς τὸ Κουρμπάρ μπαϊραμί! μετὰ σκράντα ἡμέρας! βλέπω καλὰ, παραμάνα μου, ὅτι ἔχεις Ἀρμενικὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας σου... Νὰ περιμεῖνω! ἔτσι ἔτσι αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο πού με 'πεθαίνει! ἐξηκολούθησεν ἡ Γκιουλ δυσανασχετοῦσα.

— Ἄν τὸ ἤξευρα, τοῦλάχιστον, δὲν ἤθελα σηκωθῇ τόσον ἐνωρίς.

— Δὲν ἐχάσαμε δὲ καὶ πολὺ, χανοῦμισσά μου, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ λυπηθῇς τόσο ὁ σουλτάνος δὲν εἶναι τόσο περίεργος πράγμα γιὰ νὰ 'δῇ κανεὶς, ἐξηκολούθησεν ἡ Ναζίκ, ἀναμνηθεῖσα αἴφνης τῶν νοουθεσιῶν τῆς Φατμάς. Ὁ Μεγαλειότατος εἶναι ἄρρωστος.

— Μεθ' ἑκάστη βραδύ, εἶπεν ἡ δούλη.

— Καὶ τί με μέλει δι' αὐτὰ; ἀνεφώνησε θυμωδῶς ἡ νεανίς, εἰθισμένη πάντοτε νὰ ὑπακούηται. Ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω τὸν σουλτάνον καὶ θὰ τὸν ἴδω!

— Μὰ ἡ παράτα ἐπέρασε...

— Καλὰ λοιπόν. θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ... θέλω νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸ χειροφίλημα...

— Τί λές, Γκιουλ-Χανούμ; ἀνεφώνησεν ἡ τροφὸς ἔντρομος, θέλεις νὰ πᾶς σὺ τὸ ἀρχοντοκόριτσο, ἡ κόρη τοῦ Σείχ-ούλ-ισλάμη, τοῦ πρώτου ἀνθρώπου τοῦ δοβλετιοῦ, τοῦ μεγαλειτέρου ἐξ' ἀπ' τὸ σουλτάνο, ἐσὺ νὰ καταδεχθῇς νὰ κατέβῃς ἀπ' τ' ἀμάξι σου καὶ ν' ἀνακατευθῇς μέσ' 'ς τὸ πλῆθος τῶν χάχιδων!... Ἄ, μπα! ποτὲ δὲ γίνετ' αὐτό.

— Ἀλίμ! ἐκραζεν ἡνεανὶς χωρὶς νὰ δώσῃ